

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.729 van 19 maart 2009
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het op 16 december 2008 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN BROECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 16 mei 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister verklaarde op 4 december 2008 de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 16 december 2008.

Dit vormen de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog exclusief richt tegen de eerste bestreden beslissing (zie infra) en geen middel ontplooit tegen de tweede bestreden beslissing. De Raad acht het beroep dan ook onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. In fine van zijn verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing “*teniet*” te doen “*en opnieuw wijzende verzoeker te machtigen om verblijf te mogen houden op het grondgebied van het rijk*”.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om verzoeker tot verblijf te machtigen of de verwerende partij daartoe instructie te geven. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene meer dan 6 jaar in België zou verblijven, hier familie heeft wonen die hem onderhouden, geïntegreerd zou zijn. een ruime vriendenkring zou hebben, niemand meer zou hebben in land van herkomst, hij financieel niet in staat zou zijn om terug te keren naar thuisland en niet over de nodige documenten zou beschikken, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart sedert meer dan 6 jaar in België te zijn zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend en basis van artikel 9§3/9bis en dit meer dan 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende meer dan 6 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precarie situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Wat betreft het feit dat zijn familie in België woont: betrokkene verklaart niet waarom het feit zijn familie in België in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging in te dienen.

Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien

van een recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat betrokkene vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bovendien kan betrokkene een beroep doen op zijn familie om -de terugreis mede te financieren.

Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene neen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers meer dan 36 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied., te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

3.2. Verzoeker vertoogt als volgt

"(...) Dat verzoeker meent dat zijn aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard. Dat verzoeker meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure nl via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

* Dat hij ingeval van terugkeer naar Marokko niet alleen de terugreis naar Marokko dient te betalen, doch daar ter plaatse ook nog eens moet zorgen voor verblijf, wat opnieuw kosten met zich meebrengt en dan vervolgens ook nog eens de kosten moet dragen voor zijn reis naar België en het aanvragen van alle nodige documenten.

Dat verzoeker onmogelijk deze financiële lasten kan dragen en evenmin zijn familie hiervoor kan instaan gelet op de hoegrootheid van de kosten.

Dat hij in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, geen banden meer heeft in zijn moederland en daar niet meer kan opgevangen, laat staan onderhouden worden in afwachting van de beslissing en in afwachting van zijn terugkeer naar België (het gaat in casu om een periode van maanden), daar zijn naaste familieleden allen in Europa wonen en werken.(...)"

* Dat verzoeker meent dat art.8 E.V.R.M. wel degelijk van toepassing is nu duidelijk blijkt dat na 6 jaar ononderbroken in België te hebben verbleven, verzoeker hier in België zijn gezinsleven en sociaal leven heeft uitgebouwd. Dat in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt een tijdelijke verwijdering, welke zeker maanden zal duren wel degelijk afbreuk doet aan dit gezinsleven en een verwijdering wel degelijk disproportioneel is aan zijn recht op gezinsleven.

* Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de omzendbrief van minister Turtelboom. Dat zij duidelijk stelt voor wat het bestaan van buitengewone omstandigheden betreft, zowel wat de ontvankelijkheid als wat de gegrondheid betreft, volgende gevallen dienen aanzien te worden als buitengewone omstandigheden:

Prangende humanitaire situatie door duurzame lokale verankering. Kennis van één der landstalen, werkbereidheid, vooruitzicht op professionele activiteit of een verblijf van 5 jaar voor een alleenstaande impliceert een vermoeden van duurzame lokale verankering en maakt dus een buitengewone omstandigheid uit zowel wat de ontvankelijkheid betreft als wat de gegrondheid betreft.

De omzendbrief vermeldt duidelijk dat men niet noodzakelijk een legaal verblijf in het rijk moet gehad hebben om de lokale verankering te kunnen aantonen en dat precies deze procedure op grond van art 9 bis ook bruikbaar is voor mensen in illegaal verblijf die een einde willen maken aan dit illegaal verblijf.

Verweerder heeft dan ook ten onrechte geargumenteed dat verzoeker geen rechten kon putten uit zijn illegaal verblijf en heeft dan ook ten onrechte geen rekening gehouden met het verblijf van 6 ononderbroken jaren in België en zijn werkbereidheid. Het bestaan van buitengewone omstandigheden werd dan ook voldoende naar recht bewezen en aldus is de ontvankelijkheid en de gegrondheid bewezen. De minister heeft dan ook ten onrechte de aanvraag om machtiging tot verblijf(...) onontvankelijk verklaard. (...)."

3.3. De verwerende partij werpt, refererend aan artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat volgens haar het verzoekschrift een middel ontbeert. Verweerder preciseert dat verzoeker niet te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden werden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden.

3.4. Uit het betoog van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt alsmede de schending van artikel 8 E.V.R.M en dat hij weergeeft op welke wijze hij voormeld beginsel en Verdragsartikel geschonden acht. Voor het overige verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.1. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is slechts deels gegrond.

3.5. De blote beweringen van verzoeker dat hij onmogelijk de financiële lasten kan dragen voor de terugreis naar Marokko en het verblijf aldaar en dat zijn familie evenmin hiervoor kan instaan, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing daar waar ze stelt dat *Betrokkene dient beroep te doen op zijn ambassade om de nodige documenten voor zijn terugreis in orde te brengen. Het staat betrokkene vrij om zich hiervoor te wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Bovendien kan betrokkene een beroep doen op zijn familie om -de terugreis mede te financieren.* Tevens kunnen verzoekers blote beweringen dat hij geen banden meer heeft in zijn moederland geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing daar waar ze stelt dat *Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers meer dan 36 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.*

3.6. Daar waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de omzendbrief van minister Turtelboom dient de Raad op te merken dat deze omzendbrief nog niet uitgevaardigd werd en dat beleidsopties en regeringsverklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de uitdrukkelijke wetsbepaling van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dat juridische grondslag verschaft aan de bestreden beslissing.

3.7. Waar verzoeker nog aanvoert dat een terugkeer naar zijn land van herkomst teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk kan worden afgebakend door de Verdragssluitende staten binnen de grenzen die worden aangegeven door het tweede lid van datzelfde Verdragsartikel. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM laat aan staten die partij zijn bij het EVRM toe de erkenning van het recht op privé- en gezinsleven te onderwerpen aan formaliteiten in het kader van de ordehandhaving. Staten behouden immers het recht om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en hiertoe nadere voorwaarden te bepalen. De inbreuk op het gezinsleven mag niet disproportioneel zijn aan het gestelde doel. Dit veronderstelt een afweging tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu wordt dergelijke afweging gemaakt in de bestreden beslissing die immers stelt: *Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van een recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.* Verzoeker toont met zijn bloot betoog niet aan dat in zijn geval het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging bij de Belgische vertegenwoordiging in het herkomstland, zoals gesteld door artikel 9, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een disproportionele inbreuk uitmaakt op zijn recht op privé- en gezinsleven, temeer aangezien hem een vormvereiste wordt opgelegd die slechts een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving noodzakelijk maakt die de beslissing over de gegrondheid van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging geenszins hypothekeert.

3.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is reden om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.